

Jesienka

H a T: Laco Khandl
1992

Sln - ko slab - ne, je - seň vchá - dza chla - dom hmlis - tých rán.

Ne - va - dí mi ti - cho v le - se, rád sa tú - lam sám.

Kve - ty, tie sa mra - zu zľak - li, vzal ich do vien - ka,

o - sa - mo - te - ná roz - kvit - la v trá - ve je - sien - ka.

Pý - ta sa jej, ne - bo - jíš sa sa - ma pod pás rán,

o - na na to "aj tak kaž - dý biť sa mu - sí sám".

Niektu povie – uniká tu stratégie niť.
Lenže aj v časoch nepriazne treba predsa žiť.
Fialový kvet nech oči zahreje teplom,
čo vydrží až do jari, nájde zmysel v tom.
[:Na jar potom stoviek kvetov plné stránne sú
a spomienku na jesienku v sebe ponosú.:]